

РЕШЕНИЕ

№ 21672

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8558** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя С. Я. – Ш. срещу Решение № ПИ-225/25.07.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 53-06-8163/17.07.2024 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0240022-022- 0054050/26.06.2024 г., издадено от М. З. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. по изп. дело №160153970/2016 г. Жалбоподателят излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт. Твърди, че постановлението не отговаря на изискванията на чл. 196, ал. 1 от ДОПК, тъй като не съдържа наименованието на акта, номера и датата на издаването му. От съдържанието на същото не ставало ясно конкретно кои публични задължения по основание и размер, обезпечава наложения заповест. Това съществено ограничавало правото му на защита. Твърди също, че постановлението не съдържало фактическите и свързаните с тях правни основания за издаването му. Не било известно какви фактически основания налагат този вид обезпечение. Не били изложени каквито и да било мотиви, с които да е аргументирана тезата, че следва да бъде наложено обезпечение с налагането на възбрана върху недвижимия имот. Не било посочено как бил формиран общият размер на публичното задължение и лихвите, отделно по актове от които произтичат. Налице било и свръхобезпечение на публичния дълг. С оглед на изложеното моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалвания акт, като незаконосъобразен. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. И., който

поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Подробни доводи за незаконосъобразността на акта са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждане на направените по делото разходи.

Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Депозира писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Трето отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП С. срещу „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., за събиране на установени и изискуеми публични задължения.

Във връзка с образуваното изпълнително дело е издадено Съобщение за доброволно изпълнение по реда на чл. 221 от ДОПК изх. № С160022-048-0097818/09.12.2016 г.

По изпълнителното дело, са присъединявани публични задължения, установени с годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО и декларации образец 6, вследствие на което, са издадени разпореждания за присъединявания, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК.

Поради липса на плащания от страна на задълженото лице и с оглед обезпечаване и събиране на просрочените публични задължения, по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., са издадени Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0052904/15.12.2016 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0083225/12.12.2017 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С240022-022-0034960/16.05.2024 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0054050/26.06.2024 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0052904/15.12.2016 г. бил наложен запор върху МПС - лек автомобил, марка С., модел Ц 1, рег. [рег.номер на МПС], година на производство 2006 г., мощност 50 kw. Съгласно получен отговор от МВР, запорът е наложен на 20.12.2016 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0083225/12.12.2017 г., бил наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ИНВЕСТБАНК“ АД, за сумата от 18 773,17 лв.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С240022-022-0034960/16.05.2024 г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 205, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, била наложена възбрана следните недвижими имоти:

- Търговски обект /магазин/, находящ се на партерния етаж на жилищна сграда в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с площ 84,78 кв. м., покрита тераса заедно с 2,112 % ид. ч. От общите части на сградата, придобит с дружествен договор/устав за апорт от вх. рег. 494452/16.11.2006 г.; № от дв. вх. рег. 77900/16.11.2006 г.; акт №72/2006 г.; акт том 032; договор за покупко-продажба на имуществото на държавна дъщерна фирма от 27.01.1997 г., с данъчна оценка за недвижими имоти 129360,20 лв.

Това постановление е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който се е произнесъл с

Решение № ПИ-176/17.06.2024 г. С решението жалбата е оставена без уважение, предвид правомощията на решаващият орган, регламентирани в чл. 208, ал.3 от ДОПК, като преписката е върната на публичния изпълнител, съгласно чл. 208, ал.1, изречение второ за предприемане на коригиращи действия по обезпечаване, съблюдаващи принципа на съразмерност.

Във връзка с посоченото Решение № ПИ-176/17.06.2024 г., е издадено ново Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0240022-022-0054050/26.06.2024 г., с което е наложена възбрана върху търговски обект, находящ се на партерния етаж на жилищна сграда в [населено място],[жк], блок 29, с площ 84,78 кв. м., като е изрично е съобразено обстоятелството, че възбраната се налага върху обекта по неговата данъчна оценка до размера от 63 906.87 лв., съответстващ на размера на публичното вземане по изпълнителното дело №[ЕИК]/2016 г. към 26.06.2024 г.

ПНОМ с изх. № 0240022-022-0054050/26.06.2024 г. е вписано в Агенция по вписванията - С. с вх. рег. №51616/02.07.2024 г., видно от върнатия екземпляр от Агенцията по вписванията, заведен с вх. № 0240022-000-0368760/09.07.2024 г.

С Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №0240022-024-0041721/15.07.2024 г., е отменена възбраната, наложена с Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0240022-022-0034960/16.05.2024 г.

Предмет на оспорване в административното производство е било Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0240022-022-0054050/26.06.2024 г., което от своя страна е обжалвано по административен ред пред директора на ТД на НАП С..

С обжалваното в настоящото производство решение № ПИ-225/25.07.2024 г.г. на директора на ТД на НАП С., жалбата на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД, е оставена без уважение.

По делото освен административната преписка, като доказателства са приобщени и представени от страните допълнително такива, в това число и представено за сведение на съда решение № 8233 от 10.03.2025 г. постановено по адм.дело № 9424/2024 г. по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното Решение № ПИ-225/25.07.2024 г. е издадено от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 197, ал. 1 ДОПК. Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него ПНОМ изх. № 0240022-022- 0054050/26.06.2024 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., който разполага с правомощията по чл. 195, ал. 3 ДОПК.

Проверяваният административен акт съответства на изискването за мотивираност съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК. Съдът споделя извода на решаващия орган за законосъобразност на ПНОМ, който е издаден в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.

По силата на чл. 195, ал. 1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198, ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. В случая публичните задължения на лицето, за които са наложени обезпечителните мерки, произтичат от подадени от самия жалбоподател декларации, т. е. от

актове по чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК. В случая налагането на обезпечителни мерки е във връзка с гарантиране събирането на изискуеми публични вземания на длъжника в общ размер, към датата на издаване на процесното постановление – 26.06.2024 г., на 63906,87 лева, от които главница в размер на 41223.05 лв. и лихва в размер 22683.82 лв., представляващи задължения за задължителни осигурителни вноски, ДОО, УПФ, данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения, определени въз основа на подавани от дружеството осигурителни декларации обр. 6. подробно описани в изготвената от публичния изпълнител справка задълженията, идентични с тези с изпратеното до ЗЛ съобщение за доброволно изпълнение.

С оглед на изложеното налага се извод, че е налице установено и изискуемо публично вземане, което не е било заплатено в срок, поради което изпълнителното основание е изпратено на публичният изпълнител в компетентната териториална дирекция за образуване на изпълнително производство. Противно на твърдяното от оспорващото дружество, налице е законоустановен изпълнителен титул, който е предявен и обвързва публичният изпълнител със задължението да предприеме действия по неговото изпълнение - да образува изпълнително производство, респ. да присъедини други вземания към образуваното вече производство и да предприеме действия по принудително им събиране, по арг. на чл. 220, ал. 1 от ДОПК. От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на постановлението - 26.06.2024 г., размерът на задължението е посочен правилно от публичният изпълнител. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че с оглед представеното по делото за сведение на съда препис от решение № 8233 от 10.03.2025 г. постановено по адм.дело № 9424/2024 г. по описа на АССГ е налице свръхобезпечение, тъй като към 31.03.2025 г. публичните задължения на дружеството жалбоподател възлизат на 36301,29 лева. Спазено е и изискването на чл. 195, ал. 7 ДОПК, според което обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Видно е, че наложената ПНОМ е до размерът на дължимото се публично вземане към дата на издаването му. Представеното решение доколкото касае друг издаден на дружеството административен акт е неотносимо за настоящия процес. За жалбоподателя е налице възможност по реда на чл. 208, ал.1 от ДОПК да иска отмяна на обезпечението с оглед на хипотезата на чл. 225, ал.1, т. 2 и т. 5 от ДОПК.

Обоснована е и обезпечителната нужда. Противно на твърденията в жалбата, съдът счита, че в постановлението и потвърждаващото го решение са изложени достатъчно ясни и конкретни мотиви, които обосновават необходимостта от налагането на обезпечителната мярка.

От представените по делото доказателства, съдът намира за правилен и обоснован изводът на публичния изпълнител, възприет и мотивиран и от ответника, за затруднено събиране на обезпечените публични вземания.

В рамките на производството по издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки публичният изпълнител дължи преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 195 от ДОПК той има правомощието да наложи обезпечителните мерки. Преценката за затрудненото или невъзможното събиране на задълженията на жалбоподателя в случая е направена на база размерите на задълженията на лицето. В хода на административното и съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на задълженията по осигурителните декларации.

Извършена е преценка на притежаваното от задълженото лице имущество, вследствие на което и предвид липсата на други активи, законосъобразно обезпечението е насочено върху притежавания

от жалбоподателя недвижим имот. От страна на жалбоподателя не са предприети действия с оглед възможността предоставена му с чл. 214, ал. 1 от ДОПК да предложи изпълнението да бъде насочено върху притежаване от него друго движима или недвижима вещ.

Неоснователно е оплакването за нарушаване принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съдът не установи подобно нарушение. Задължение на публичния изпълнител е да избере най-целесъобразните обезпечителни мерки, т. е. тези, които спрямо конкретната обезпечителна нужда, не засягат права и законни интереси на субектите в по-голяма степен от необходимото за събиране на задълженията. Императивното изискване на нормата е пряко проявление на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, за който администрацията следва да следи винаги, когато законът ѝ дава възможност да избере дали да упражни или не, дадено свое правомощие. Съдът намира, че е изпълнено посоченото законово изискване в настоящия казус, тъй като с мерките се защитават в най-пълна степен интересите на фиска и обществото. Твърденията в жалбата, че е налице непропорционалност на наложената мярка не съответства на действителността защото законодателно са налице множество възможности, които биха позволили на жалбоподателя да продължи функционирането си. Наложена обезпечителна мярка – възбрана е до размер на публичния дълг и цели да не се извършват разпоредителни действия, които да затруднят събирането на публичните задължения. Несъмнено, всяка обезпечителна мярка има неблагоприятен ефект върху притежаваните от дружеството активи. Въпрос на доказване е обаче по какъв начин и в каква степен възбраната се отразява неблагоприятно на засегнатото лице. В случая от страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства за твърдението му, че наложените мерки ще му нанесат непоправими имуществени вреди, поради което съдът го приема за голословно и недоказано.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспореното решение на директора на ТД на НАП и потвърденото с него ПНОМ са законосъобразни и не са налице основанията по чл. 197, ал. 3 ДОПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане, на основание § 2 ОТ ДОПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ТД на НАП-С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лв. Не следва да се прилага нормата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК, доколкото производството по чл. 268 от ДОПК е специална процедура, която не препраща към нормите за обжалване на ревизионните актове.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144, ал. 2 от ДОПК и с чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя С. Я. – Ш. срещу Решение № ПИ-225/25.07.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 53-06-8163/17.07.2024 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0240022-022-0054050/26.06.2024 г., издадено от М. З. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. по изп. дело №160153970/2016 г.

ОСЪЖДА „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите - [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните посредством изпращане препис от същото, съобразно чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: